

PROLÓG

Sú mestá, ktoré nikdy nespia. Brahno sa, naopak, nikdy celkom nezobudilo.

Obyvatelia boli na tento stav náležite hrdí. Mestá, čo nespia a pre-kypujú nočným životom, boli predsa zhýralé, plné hluku a ľudí nabitých energiou. Miestni považovali Brahno za príliš *civilizované* na nejaké bezduché hýrenie. Tu sa pracovalo. Ak máte počas práce priveľa energie, niekto by vás mohol obviniť z toho, že svoju prácu nerobíte správne. Alebo horšie – že jej máte primálo. A tak v uliciach Brahna neustále pretrvával stav akýchsi spoločenských driemot.

Boľmír Vredý zívól. Nie preto, že by bol unavený, ale preto, že sa to od ťažko pracujúceho príslušníka mestskej stráže na nočnej zmene jednoducho očakávalo. Slúžil v mestskej stráži už pätnásť rokov a zaspávať opretý o kopiju pri Dolnej bráne dokázal ako málokto. Z času na čas rozospato zamlaskal a pre efekt skutočného znalca nesmelo chýbať ani príležitostné zabitie komára na zátylku.

„Svine malé,“ zašomral a pozrel do dlane, aby skontroloval svoj úlovok.

„Komáre? Takto skoro?“ začudoval sa jeho spoločník a bezmyšlienkovite si pritiahol plášť tuhšie okolo ramien. Ako správny usilovný nováčik nespúšťal zrak z lúk za hradbami. „Niekoho som zazrel na ceste,“ pokúšal sa zaostriť. „Chudý, so zeleným lampášom, sviečkou alebo niečím takým.“

„Asi nejaký unáhlenec,“ vyhlásil neprítomne Boľmír a podvedome si utrel prázdnu dlaň do uniformy. Kedysi striedal počas stráženia zvyky s ohľadom na letné a zimné mesiace, ale kto na to má myslieť v jeho veku?

„Veru,“ prikývol nováčik. „Veď nie je ešte ani ráno a už sa ponáhľa do mesta.“

„Myslel som komára,“ vyhlásil neprítomne Boľmír. „Na ceste nikto nie je.“ Opäť si premeral svojho nového podriadeného. Mla-

dík bol príliš chudý, príliš aktívny a všeobecne „príliš“ na dobrého mestského strážnika. Vždy ku mne prevelia tie najhoršie prípady, povzdychol si v duchu. „A opieraj sa o tú kopiju poriadne,“ napomenul nováčka. „Uvoľni kolená. Z času na čas aspoň zazívaj alebo čo. Ešte si o nás niekto pomyslí, že sa tu len tak flákame.“ Mladík poslušol a Boľmír spokojne prikývol. Potom zdvihol pohľad k starému barbakanu nad nimi. Boľmír nerád strážil Dolnú bránu práve pre budovu nad ňou. „Nestoj tak blízko tej veže, je tam kopec uvoľnených kvádrov. Raz to niekoho zabije.“

Mladík vrhol ustarostený pohľad dohora a pokúsil sa urobiť pár krokov.

„Už im roky hovorím, aby to opravili, ale nikto nič,“ pokračoval Boľmír. „Uvidíš, raz nejaký kameň povolí, zrúti sa a Veľký sud nech stojí pri tom nešťastníkovi, čo bude vtedy prechádzať bránou.“ Mrzuto pokrútil hlavou, narovnal si ubolené kríže, dúchol si do dlaní a obzrel sa okolo seba.

Ulica vedúca k Dolnej bráne bola pustá ako zvyčajne o takomto čase. Okrem vetra a občasného zaškrípania okeníc nebolo počuť celkom nič. Bol to presne ten nočný čas, keď bolo príliš skoro aj príliš neskoro zároveň. Boľmír vyhodnotil, že ich čakajú ešte minimálne tri hodiny stráženia, kým ich vystrieda ranná zmena. Pri tej myšlienke zazíval. Len tak, mimo rytmus. Potriasol hlavou, aby sa trochu prebral. Už je na nočné stráženie naozaj starý.

Opäť sa oprel o kopiju a zadíval sa popod kamenný oblúk barbakanu. Spoza železných mreží brány sa k nemu tlačila hlboká tmavá noc predmestia. Žiadne pouličné lampáše, žiadna stráž, iba šumenie trávy a listov a... Boľmír sa zamračil. Na ceste vedúcej k mestu čosi zazrel.

„Nieкто ide!“ vyhrkol jeho podriadený.

Boľmír sa zamračil. Po ceste kráčala chudá postava. Príliš chudá. „Nikto nemá pochopenie pre ťažko pracujúcu spoločnosť. Má byť predsa dávno unavený zo včera,“ postážoval sa, nespúšťajúc oči z prichádzajúceho. Neznámy skutočne niesol dve nazeleno blikajúce sviečky, ale ich žiara sa vytratila, keď sa priblížil. „Dones kôš na mýto,“ rozkázal neprítomne Boľmír.

Do svetla vkročila vyziabnutá postava s čiernou kapucňou na hla-

ve. Bolmírovi sa zazdalo, že zelená žiara vychádzala prichádzajúcemu priamo z očí, ale to musel byť predsa nezmysel.

„Stát!“ zvolal. „V mene mestskej stráže Brahna vás vyzývam, aby ste uviedli dôvod na vstup do mesta, a *obzvlášť* v takomto čase. Toto je civilizované mesto, nie nejaké... nejaké...“ Bolmír zalovil v pamäti po vhodnom príklade, „... nejaké necivilizované to... les!“

„*Som iba obyčajná pocestná,*“ ozvalo sa spod kapucne. Bolmírovi pripadal hlas... lepkavý. Cítil ho až za nechtami, akoby každá slabika hľadala nejaké miesto na jeho tele, kam sa môže votrieť. Odrazu mal pocit, že sa potrebuje okúpať, ba dokonca použiť to špeciálne mydlo, čo mu stále vnucuje žena¹.

Zo záhybov dlhého plášťa vytiahla pocestná niekoľko mincí a zaštrngala nimi. „*Mám mýto a nezdržím sa dlhšie, ako bude nevyhnutné,*“ oznámila.

„Mali by sme to nahlásiť,“ šepol mladík.

„To určite,“ odvrkol otrávene Bolmír. „Kto to kedy videl, aby sme o takomto čase pobehovali hore-dole po meste. Nieкто nás uvidí a hneď sa spustia reči, že sa miesto stráženia premávame po uliciach. Vieš si predstaviť tú paniku? Myslíš, že tu celú noc vyzivujeme len tak? Čo si pomyslí občan, keď pri mestskej bráne uvidí uprostred noci dvoch čulých strážnikov?“ Bolmír sa opatrne obzrel ponad plece a stíšil hlas. „Už teraz to preháňame.“

„Pomyslí si, že sa nemusí ničoho obávať, pretože mestská stráž je v plnom nasadení?“ nadhodil mladík.

Bolmír si len povzdychol a vrhol pohľad na pocestnú: „Táto dnešná mládež...“

„*Veru,*“ prikývla postava.

„Pomyslí si, že sa niečo *deje*. Alebo horšie – že sa nedeje vôbec

1 Bolmír, rovnako ako jeho otec, veril v porekadlo „čistota pol života“. V tom zmysle, že obaja tejto fráze priradzovali rovnaký význam – Bolmírov otec sa hrdil tým, že mu jedna tehlička mydla vydržala do štyridsiateho roku života, čo logicky znamená, že ho čaká ešte ďalších štyridsať. Hoci Bolmírov otec umrel ešte pred päťdesiatkou, Bolmír pokračoval v jeho šlapajach. A kým mu žena nepohrozila rozvodom, aj v jeho ponožkách. Bolo to síce ťažké, ale Bolmír bol odhodlaný nestáť sa ďalšou obeťou Brahnianskej hygienokracie.

nič a my sme v pohotovosti *zbytočne*. Povedia si, že keď vládzeme byť v pohotovosti bezdôvodne, tak vládzeme okrem stráženia aj hliadkovať. A môžeš mi veriť, chlapče, že na hliadkovanie nie si ani zďaleka pripravený. Veď sa o tú kopiju nevieš poriadne oprieť, ani keď stojíme. Dobré sa opierať o kopiju počas chôdze chce poriadny tréning.“

Mladík zahanbene stíchol. Jeho oči sa na okamih zaleskli.

„Ale no tak,“ chlácholil ho Boľmír. „Veď sa nič nestalo, stále sa učíš. Ani sa nenazdáš a všetko budeš mať v malíčku. Veď uznajte, na to, že je v službe sotva týždeň, vyzerá dosť ospalo.“

„*Keď som vás uvidela, mala som pocit, že je už zajtrajšia noc.*“

„No vidíš,“ usmial sa Boľmír. „Bež otvoriť bránu, ja zatiaľ vyberiem mýto.“

Pomedzi mreže brány sa k Boľmírovi natiahla ruka. Aj v chabom svetle bolo vidieť, že jej pokožka je bledá, natiahnutá na hrčovitých kĺboch ako vlhká látka. To je presne ono, napadlo Boľmírovi. Pokožka bola vlhká, lesklá, akoby sa pocestná spotila uprostred chladnej noci, a brušká prstov sa lepili na kov mincí, ktoré mu podávala.

Nastavil dľaň, a keď mu do nej dopadli drobné, striaslo ho. Kov bol síce teplý, ale aj tak Boľmír nadobudol pocit, akoby sa mu kdesi vo vnútri usídlil chlad. Kolesá brány zaškrípali a mreža sa začala pomaly dvíhať. Boľmír chcel ešte čosi povedať, ale náhle sa rozkašľal.

Kým sa brána opäť uzavrela, útla postava v plášti sa stratila za rohom. Mladík znepokojene sledoval svojho nadriadeného, ktorý márne potláčal dusivý kašeľ.

„Nestoj tu len tak,“ rozhodil Boľmír rukami. „Kašli tiež! No... Opri sa do toho trochu.“